Онися

Перший кусник

Спливаючи хіттю, вона нерухомо лежала навзнак на застеленому рядном твердому широкому ліжку свого попереднього коханця. Невеликі м'які перса мішкувато розплилися попід пахви дебелих рамен, які безвольно спочивали обіч могутньої від товщу грудної клітки. Насправді її статура була делікатною, але зараз уся делікатність її кістяка безслідно щезла під покровом нарощеного сала. Зазвичай у товаристві, стоячи на ввесь зріст, вона не справляла враження товстої жінки,— хіба що в міру дебелої,— незважаючи на те, що її малі груди геть ниділи на тлі масивних складок розрослого живота. Справжня і неочікувана таємниця крилася під спідницею: навіть зауваживши її вигнуті грубі м'язисті литки, важко було передбачити, що́ відслонить її спідниця вище округлих колін. Кожен, хто спокусився б допомогти їй позбутися непотрібного одягу, наражався на мить оніміння. Невисокі, але гігантської товщини колони її стегон стікали додолу грубими валками драглистої плоті, які загрожували поховати під собою усе підкоління.

Тепер ці оголені колоди безвольно лежали на рядні, розпливачись товщем, котрий щільно хоронив будь яку надію добути нехай би вузеньку шпарину поміж ними. Неможливо було аж так широко розкинути стегна, щоби дати ЙОМУ можливість безперешкодно добратися до пітної дірки, схованої у фалдах тлущу. Дірка, а, властиво, широка діра, сповнена ніжного тепла і солодкої хіті, обрамлена напухлими валками статевих губ, безнадійно-нетерпляче очікувала хоча б якогось контакту. Колись, дуже давно, ці губи гостинно розкривалися самі від себе, показуючи другі, менші, які також тріпотливо закопилювалися від надміру крові, легенько напіввідкриваючи сам Отвір, що зіяв і пульсував, наче рожевий рот гігантського восьминога, готового засмоктати головку, а краще сказати Голову будь-якого розміру чоловічого члена. Але то було давно. Нині валуни пахового жиру, притиснуті розтовстілими стегнами, геть позбавили Її дірку права самостійно розкритися. Тільки постійне легке смикання стегон свідчило про несамовите прагнення.

Спочатку Він намагався, ледве сягаючи чолом до місця, де мали знаходитися її перса, що зрадницьки кудись утекли, дотягнутися до її закинутої голови і, цілуючи хтиві уста, спробувати легко однією рукою упровадити член до заповітного отвору. Колись подібні маніпуляції їм вдавалися легко, природньо і майже автоматично. Власне, й руки йому в цьому були непотрібні. Член сам знаходив свій шлях серед широко розкинутих напівзігнутих в колінах стегон. Та зараз це виявилося нездійсненним завданням. Тремтячий від збудження стовбур Його прутня застряг між гігантського розміру розповнілими сардельками стегон, які, незважаючи на обопільні намагання розсунути їх ще більше, все так само безнадійно блокували вхід до Отвору. Як на зло, Його член навіть не зміг повністю провалитися в проміжок між стегнами, бо там НЕ БУЛО

проміжку. Прутень, настовбурчившись, лежав, притиснутий опуклим животиком хлопа до неглибокого жолобка між драглистими валочками її лона і її стегна. Головка його члена сягала власного пупця, приємно здригаючись. І тільки набухлі підібгані яйця лоскітно вгадували та місце, де колись із легкістю можна було віднайти шлях до Отвору, що нетерпляче очікував.

Вона зайшлась була думкою допомогти йому, задерши догори стегна, як це вони не раз практикували в попередньому житті. Тоді сідниці трохи вивертались догори, відкриваючи одразу два отвори, і він мусив подаватися дещо вгору і вперед, аби не поцілити в гостинно розчепірений анус. Обхопивши обидві сідниці долонями, роздираючи статеві варґи середнім та безіменним пальцями, вона пригинала його непослушний член своїми вказівними пальцями до клітора, так звиваючись усім животом, щоб вуздечка під його головкою аж до безнадійної нестерпності лоскотала клітор і проміжжя поміж губами аж до уретри. І тільки згодом, насолодившись ось таким способом обопільної мастурбації, вона тими ж вказівними пальцями з силою скеровувала його негнучкий член усередину Отвору. Тепер цей прийом не вдавався. Їй бракувало рук, аби повністю обійняти неправдоподібно розрослі сідниці, сягнувши пучками витягнутих пальців проміжності між ними. Та й несила було задерти і утримувати так високо страшенно важкі стегна. Вже не кажучи про неймовірну вагу ніг, їх просто не можна було зігнути в колінах, піднявши стегна більш-менш достатнім чином, без ризику так сильно притиснути здоровенний живіт, що всякий віддих став би неможливим. Зрештою, піднявши важкі, неймовірно широкі і драглисті стегна, вона ризикувала накрити ними і втиснути у свій безмежний живіт його кругленьке тіло, що немічно метушилося на її лоні. Та ні, Вона не хотіла Його вдушити.

Облишивши намагання дотягнутися до її уст, він вирішив залучити до справи обидві руки в останній відчайдушній спробі пробити путь до заповітної Діри, яка в його збудженій уяві робилася все більшою, більшою, та розтягалася все кругліше. Вовтузіння не минуло безкарно. Обіч на рядні пролунав нервовий надривний плач немовляти.

Дівчинка, яку Вона недавно приспала, годуючи правою груддю і важко лежачи на правому боці, не народилася нервовою. Можна навіть сказати, що вона народилася спокійною, зовсім здоровою та веселою. Можливо, їй навіть не вадило те, що мати дає грудь, наставивши голий безмежно масивний зад невідомій істоті, яка з тилу теребить її хтивий жіночий орган. Ніхто не скаже, чи відчувала дитина, що не вся увага матері зосереджена на тій груді, яку вона ссе. Невідомо, чи шкодило дитині відчуття, що материнські смисли перемістилися від пипки на її груді до зовсім иньшого пиптика поміж її статевих губ, якого гладять і жмакають тендітні, але сторонні для дитини пальці. Може, дитина нічого не відчувала. А може, вона відчувала, що молоко на якусь мить стало солодше. Але вона чітко знала, що є зайвою.

Зростаючи, немовля, яке жило з мамою в тісному помешканні серед непорозумінь і сварок між примітивними у своєму індивідуалізмі людей, все частіше впадало в тривогу. Все частіше воно чуло своїми нервовими закінченнями, розташованими десь в етері, що мати ловить мить, аби покинути дитинку хоч на хвилину. І немовлятко охоплював страх. Не те, щоб мати прагнула покинути його НАЗОВСІМ. Та дитя не знає поняття „пізніше“ чи „назавжди“. Дитя відчуває, що його

присутність дратує матір ВЖЕ. Що мати мріє, аби в ДАНУ МИТЬ ЙОГО НЕ БУЛО. І дитинку охоплював ЖАХ.

Звичайно, дівчинка не здогадувалася, що вона зав'язала матері світ. Вона також не здогадувалася, що є продуктом одного ризикованого експерименту, який не завершився так, як хотіла її мати. Зрештою, дитя навіть не здогадувалося, що воно є перешкодою для своєї матері в бажаннях розважитись,— в модних салонах, театрах, серед „людей", а то й просто на ярмарках, по крамницях, кафетеріях… І воно не знало, що було замислене не як ціль життя своєї єдиної і поки що коханої неньки, а як допоміжний другорядний інструмент, один з ряду багатьох иньших. Але воно ВІДЧУВАЛО. Ця жива грудка невинної плоті мала ЧУТТЯ. І це чуття її тривожило. Все частіш і частіш дівчинка впадала в безпричинний плач, що негайно переходив у панічні ридання, які, змінюючи тон і тональність, наздоганяли, захлескували одне одного, похоплюючись в істеричних схлипах.

Другий кусник

Онися від народження була наділена могутнім смислом еротичної чутливості. Вона наче всмоктала у себе чуттєвість всіх попередніх поколінь своїх родичів, помноживши її. Вже у підлітковому віці її понад усе цікавили хлоп'ята,— яких вона постійно зачіпала. Наше примітивне суспільство, створене чоловіками, вперто не може визнати факту, що дівоча частина підростаючих дітлахів має такий сам потяг до еротичних фантазій, як і чоловіча їх частина. Тіло хлопця так само є предметом непереборної цікавості і солодкої жадоби, як і тіло дівчини. Маючи аґресивний характер, Онися досить швидко навчилася, в тоці невинних обіймів і збуджуючих поцілунків, інстинктивно знаходити чутливою рукою те місце на штанях, під яким чітко вчувалися набухлі причандалля її актуального хлопця, —і їх ніжно, але настирливо пестити. Зовсім небагато часу знадобилося, аби навчитися розщіпати хлопцям штани і вивільняти з пут їх гарячий набухлий член. Вона не могла забути всеохоплюючого щастя, коли вперше розжарений і твердий, наче металевий, прутень опинився стиснутим в пригорщі її правої руки. Коли інстинктивні, може, не надто делікатні, рухи всією п'ятірнею раптом доповнилися потужними конвульсіями отого продовгастого гарячого тіла в її долоні, що звивалося і рвалося з рук, наче затиснутий удавкою змій, Онися відчула, що шаленіє. Вона майже оглухла. Стогін, який голосно вирвався з напіввідкритих уст хлопця, ледь чутно долинав до неї не згори, звідкіля йому й слід було лунати, а начебто збоку, з якогось иньшого, приглушеного світу. Не звертаючи жодної уваги на теплий слиз, який заповнив її долоню, вона несамовито продовжувала свої маніпуляції, не в силах зупинитися, охоплена радістю і переповнена ніжною вдячністю,— вона СПРАВИЛАСЯ! Вона була ПОТРІБНА! Звісно, її очі на повернутому униз лиці мало що могли розгледіти у напівтемряві якогось-там маршу безлюдної сходової клітки, на якій вони стояли. Це вже пізніше, з иньшими хлопцями, лежачи в денному світлі на ліжку, чи на якійсь випадковій підстилці, вона пристрастилася уважно впиватися поглядом в напружений, догори стирчачий член, насолоджуючись всіма відтінками його червонастих кольорів, від рожевого до брунатного, що переходив у ліловий. Тепер вона вже не охоплювала його цілою жменею, а делікатно, але надійно втримувала двома, часом трьома,

пальцями за стовбур, інтенсивно маніпулюючи. Тепер вона могла бачити всю красу того самого невеликого, але такого бажаного тільця, яке переслідувало її у снах і у фантазіях, — у всій його нетерплячій хіті. Тепер вона ВОЛОДІЛА ним. Володіла, щоб нарешті принести йому полегшення насолодою.

ВОЛОДІТИ і ДОВОДИТИ ДО ЗАВЕРШЕННЯ було фатальною рисою її характеру, яка відштовхувала можливих кандидатів на одруження. Але тут, під час еротичної гри, її вміла послідовність приносила лише добрі плоди. Не було хлопця, якого вона покинула б, не вдовольнивши. Навіть оргазм мужчини ще не означав негайного кінця насолоди. Споглядаючи потоки мутнуватої суспензії, яка спливала по зап'ястю її руки, вона відчувала, що не можна усе це щастя залишити просто так. Витягненим язиком Онися злизувала липку рідину, готова зі солодкою жертовністю прийняти будь-який несподіваний смак.

Яркість, яка витікала з різних членів, мала різний смак. Дівча швидко в цьому переконалося. Їй не подобалося, коли сперма потужною струминою вистрілювала з члена. Тоді приходилось її збирати по несподіваних місцях. Вона більше любила спостерігати, як жовтувата (або сірувата — залежно від Особи Члена) рідина повільно виливається до її долоні, зібраної у жменю навколо його головки. Щоб цього добитися, вона в останню мить перед оргазмом сповільнювала свої маніпуляції, зводячи їх до ласкавого, неспішного погладжування поверхні головки, не зачіпаючи чутливої області обабіч вуздечки. Рев партнера, який знемагав од безмежно, як йому здавалося, розтягненої насолоди, додатково її збуджував. Рідина витікала повільно, затяжними порціями, а головка здригалася, наче блюючи. Порівняння з блювотою ніскільки її не згіршувало, навпаки, інтригувало. Вона добре знала, що за хвилину ця рідина, не встигнувши охолонути, опиниться у її роті, і що кисіль буде добрим та смачним, яким би він не був.

Онися оберігала цноту. Часом вона рішуче перехоплювала член недосвідченого хлопця просто при вході до Отвору і кількома вмілими порухами долоні викликала еякуляцію, позбавляючи його сили. Але переважно до цього не доходило. В буденному спілкуванні, у розмовах, в поведінці, в щоденності настільки виразно відкривалася людська її природа зажерливої власниці та наполегливого узурпатора, що хлопці, як вогню, страшилися будь-яких дій чи обставин, що могли б привести до найменших натяків на якісь зобов'язання. Тому мало хто насмілювався кидати виклик долі, намагаючись проникнути ДО СЕРЕДИНИ.

На початках Онися не зазнавала оргазму. Вона повністю задовольнялася ПРОЦЕСОМ. Зрештою, дівчина ще й не знала, що то є оргазм. Правда, коли обривався черговий „роман", або коли її актуальна пасія десь ненадовго щезала, вона не могла знайти собі місця. Ставала знервованою, сердитою, сварилася з батьками, чіплялася до оточення. Але тоді, в ранній юності, усвідомлення причини своєї дратівливості ще вислизало з її уваги. Онися ще не вміла тих пестощів, що їх могли б достачити тонкі дівочі пальці отому солодкому кошеняті, яке жило поміж її ніг. Їй зовсім не було цікаво, коли недосвідчені хлопчаки намагалися щипати за груди або збирати в жменю її стулень, захищений матерією майток. Статеві губи залишалися зімкнутими, ВСЕРЕДИНІ вона залишалася сухою. Поки не познайомилася з Омеляном. Цей був на два роки старшим від неї. І ось одного разу, коли вони тулилися в якомусь кутку (а на той

час Онися вже встигла дослідити зі своїми хлопцями велику кількість закутків дикої природи, — та й не зовсім дикої) Омелян одночасним рухом обох рук, якими він масував під широкою підібганою ззаду спідницею її задок, стягнув їй майточки до половини стегон. Він це зробив в ту саму мить, коли Онися, як звичайно, рутинними рухами розщіпала йому штани, намагаючись визволити масивний прутень. Досвідчений юнак вибрав позицію таким чином, щоб Онися стояла значно вище від нього, вільно і комфортно поклавши праву руку йому на плече, долонею притискаючи його потилицю до себе. Ця позиція давала йому можливість відвертати її послаблену увагу від иньших своїх дій, впиваючись устами в її уста і дражнячи її піднебіння далеко запханим в рот сильним язиком; вона давала можливість, не нахиляючись над юнкою і не згинаючись в попереку, без особливих зусиль зберігати тісний контакт з її лоном, яке само втискалося в його живіт десь на рівні пупця.

Онися відчула, що не може сягнути рукою аж так низько, аби повністю розщібнути блискавку на штанях, — ця починалася значно нижче її лона. Заклопотана невдачею, дівчина не звернула уваги на ледве відчутний рух, яким Омелько опустив її майточки, тим більше, що його права рука негайно перемістилася до шириньки, аби допомогти їй розщібнути, наче ненароком задираючи спідницю також і спереду. Вони вже не раз взаємно допомагали собі витягати сторчма настовбурченого прутня, який, бувало, ніяк не бажав оголятися, заплутавшись у тканині підштанків. Тому Онися спокійно віддавалася завченій процедурі. Зненацька, замість того, щоб вкласти прутня до її напіврозкритої лівої долоні, Омелян лагідно і швидко повернув свою руку на попереднє місце на її лівій сідниці, ніжно але вперто відхиляючи її ліве рамено назад, не даючи схопити прутня. Задерта спереду спідниця так і залишилася затисненою між його животом і її лоном. Опинившись знову на обох її сідницях, Омелянові долоні вмить нечутно з'їхали дещо вниз, легесенько розчепіривши стегна і без того розставлених для рівноваги ніг. (Так, в часи ранньої юності її ноги ще не нагадували безформних обвислих стовпів, перехоплених на середині висоти поперечними обручами колінних суглобів. І вони дійсно могли розходитися в боки, залишаючи широкий, сильно виражений овальний отвір одразу під проміжжям). Сторчма настовбурчений член провалився поміж її стегон, майже їх не торкаючись. Спочатку Онися не дуже розуміла, куди подівся прутень. В неї навіть промайнула панічна думка, чи він бува не втратив пружність. Зрештою, досі вона ще й не встигла зауважити безсумнівних знаків повної ерекції. Все, що вона поки змогла відчути — це набубнявілі штани десь одразу під своїм високо розташованим лоном. Раптом її запекло. Металеві зубці розкритої „блискавки" впилися в ніжну поверхню горбка на її лоні, розсуваючи волосся. Онися вмить забула про член. Вона з несподіваним здивуванням збагнула, що її лобик оголений. До цього часу Онися не дозволяла нікому стягати з неї майток. Їй цього навіть не хотілося, настільки захоплено дівча віддавалося мастурбації прутнів. Вона подумки бавилася у свою маленьку гру — за відчуттями долоні та пальців намагалася збудувати образ прутня свого нового хлопця. Ця гра настільки її захоплювала, що вона ніколи не починала еротичних ігор зі свіжим партнером при повному світлі. Та зараз майтки кудись поділися. Ця думка настільки її ошелешила, що вона не встигла відчути стороннього тіла в проміжку між розхиленими стегнами. Раптом, наче вибачаючись, Омелян різко

втягнув живіт, звільняючи її лобик від контакту з неприємним металом. Легка матерія задертої спереду спідниці трохи осіла і спочила на його прутні, що несамовито стирчав догори. Онися цього не бачила і не відчула. Все сталося настільки швидко, що вона ще й досі продовжувала притискати його лице до своїх уст, обхопивши тією ж правою рукою потилицю коханого. Омелько різко зігнувся в крижах, підвівся на пальцях і з силою вперся скам'янілою головкою члена в її статеві губи.

Ониська зомліла. Її мозок вибухнув, відчувши між ногами те вимріяне тіло, для якого була створена її солодка кішечка. Тіло було подовгастим, сильним і ласкаво теплим. Воно викликало довіру. До цього часу Онисі ніколи не спадало на гадку класти якісь предмети собі між ноги. Їзда на ровері так захоплювала швидкістю і усвідомленням своєї рад ним влади, що про якісь еротичні відчуття не йшлося. Під час швидкої їзди м'язова радість тренованих ніг полонила дівчину, доповнюючись швидкозмінними мальовничими картинами оточуючої природи.

Омелько не встиг помітити стану дівчини. Час, який її нутрішній годинник відмірював, поки свідомість помалу поверталася до Ониськи, не означав нічого для оточуючого світу. Це був наче первісний вибух. Мікросекунди… соті, може, тисячні частки мікросекунди. Поверталася навіть не свідомість. Поверталися смисли. Ониська не відчувала рук, грудей, жодної частини свого тіла, яким вона продовжувала чисто за інерцією тулитися до Омеляна. Вона не знала, чи є в неї голова. Вона не відчувала й самого Омеляна. Її смисловий стан можна би порівняти хіба що з відчуттями богомола, якому самка повільно пожирає голову під час еякуляції. Свідомість Ониськи зависла поза її тілом. І ця її власна свідомість відчула, як затремтіли Онисьчині стегна, неймовірно вигинаючись. Ні, її стегна не стиснули прутень, як це звикли робити її долоні. Вроджена природа повела її тіло єдино правильним шляхом. Стегна вигнулися, подаючи лоно легенько вперед, одночасно втягаючи живіт і широко розхиляючи коліна, які від цього руху мусили трохи підігнутися. Ониська присіла, натискаючи широко розкритим проміжжям на член. Прутень, який до цього часу стояв десь між першою і другою годиною, впираючись головкою у ще не розкритий стулень, поступово вирівнювався під вагою її тіла. Опір прутня зростав і став нездоланним, коли під тиском проміжжя він вирівнявся і навіть трохи подався, зайнявши позицію на три з половиною години. В цю мить її животик різко втягнувся, звільняючи простір для поступального руху, крижі сіпнулися, подаючи проміжжя вперед, потім пішли назад, потираючи член все ще нерозкритим стульнем. Щойно тепер Ониська потрохи починала усвідомлювати, що вона робить. Вона почала відчувати свої руки, які впивалися пазурами в джинси Омеляна, залізними кліщами схопивши його клуби, і легенько подавалися вперед-назад в такт з її крижами. Вона відчула, що має карк і голову, яка, відкинувшись дещо назад і набік, відвернулася від Омелянового личка, як від якогось непотребу. Перед її зором щось бовваніло. То могло бути рідке гілля, просто повітря, непрозорість якого вона відчувала, лавка на якійсь стежці, поодинокі перехожі, які часом з'являлися неподалік в негустих сутінках погідної осені. Можлива присутність сторонніх свідків ані трохи не турбувала Онисю. Перебуваючи в трансі копуляції, вона підсвідомо навіть бажала свідків. Хай світ переконається, що вона виконує МІСІЮ, для якої була народжена.

Вона нарешті почулася потрібною. Раніше дівча теж зазнавало животворящого відчуття своєї потрібності — тим хлопцям, яких воно звільняло від еротичної напруги, мастурбуючи їх член. Та оце відчуття було зовсім иньшим. Його не можна було порівняти з попередніми. Тепер вона усвідомлювала свою значимість для всього оточуючого світу. Її єство волало до уявних свідків їх копуляції: „Зріть і свідчіть — я виконую МІСІЮ. Ви спасенні!“ Потай вона сподівалася, що хоча б одна випадкова особа помітила її діяння. Визнання і вдячність світу, в яких вона не сумнівалася, наповнювала її, від природи добру, душу теплом і спокоєм. Але спокій душевний не означав спокою тілесного. Це був спокій бігуна на великі віддалі, який відчував свою силу, міць м'язів, вроджену вправність і не сумнівався у своїй здатності успішно здолати дистанцію. Спокій і задоволення від самого бігу та гри м'язів.

Звісно, це ще не була справжня копуляція. Омельків член не проникав, та й не мав наміру проникати у святая святих. Вона добре знала, що Омелько швидше дав би відтяти собі одне яйце, чим наважився би втрапити у жахливу халепу, позбавивши її цноти.

Омелько не боявся її батьків. Він жахався самої Ониськи. Не було найменшого сумніву, що у випадку чогось-там, він зостався би повік приреченим на ролю безсловесної власности сварливої гістерички.

Почуття впевнености поволі розслабило її тіло. Продовжуючи тертися об член, вона відчула певні зміни. Її статеві губи набухали щораз сильніше, все ще надійно стулені. Але ось всередині щось почало зволожуватись. Тертя об член перетворилося на ковзання по слизькому стовбурі, наче по мокрому осердю товстої гладенької гілки, щойно очіхраної з лика. З тією ріжницею, що гілка була гарячою і самочинно сіпалася, намагаючись піднятися вище. Несподівано губи розкрилися і гілка радісно здригнулася, вдершись поміж них. Здушений стогін, що вирвався з горла Ониськи, не тривав довго. Її мигдалини напухли, здушуючи горло, перехоплюючи подих і утруднюючи кровообіг. Вміст вуглецю в її крові різко підскочив, до неможливости загострюючи відчуття. Оргазм наступив негайно, даруючи їй віддих і навертаючи до життя.

Ониська не відчула ні втоми, ні охлялости. Її стегна, підгинаючись, продовжували розмірено рухати крижами, а руки, якими вона стискала клуби Омелька, легенько амортизували, зберігаючи ритм. Насолода розливалася тілом, дихання стабілізувалося, але вийти з процесу вона була не в силі. Зрештою, сам процес був настільки захоплюючим і приносив таке наповнення, що їй ні на мить не спало на думку його припинити. Невидящим зором вона тупи́лася понад Омелянове плече кудись у простір. Той звільнив її сідниці, опустивши руки додолу вздовж джинсових штанин, щоб не заважати коханій. Спідниця на задку зісковзнула додолу і прикрила спущені майтки, які обтягували стегна.

Омелько перебував у стані, далекому від оргазму. Зустрівшися з хлопцем уранці, дівча зцідило з його члена всю зібрану за ніч сперму до решти. Жодна фізіологія не тиснула на його смисли, підганяючи еякуляцію. Залізна хіть його прутня зумовлювалася виключно зовнішнім чинником,— потужним еротизмом нутрішньої сутности Онисьчиної природи, яка збуджувала нематеріальними флюїдами саму психіку мужчини. Прутень жив окремо від свого власника. Власне кажучи, трудно було визначити, хто тут був справжнім власником, хто підкорявся кому. Напевне можна сказати

одне: прутень, здобувши власну свідомість, гордо служив Онисі, всіма силами підтримуючи її проміжжя, наче баский кінь, що гордо несе свого вершника і пана у нескінченну даль.

Минуло багато довгих хвилин. Спроквола Омелько став відчувати лоскіт від тертя верхньої частини твердого перстенця головки члена об вульву. М'язи основи пеніса і живота здригалися, намагаючись вище задерти саму головку. Його плоть повільно готувалася до оргазму. Онися негайно відчула зміну. Прутень, який, наче скам'янілий подовгастий сфінкс, мужньо і незламно увесь цей час тримав на собі вагу її проміжжя, зачав оживати. Підсмикувальні порухи кореневища тисячами нервових голок розійшлися по вульві, викликаючи пекельний вогонь всередині Онисьчиного єства, який, повільно підіймаючись догори, вивертав їй нутрощі…

Хрипкий розпачливий ревіт дикої кішки, яку настигли і рвуть шалені хорти, вирвавшися з уст дівчини, пронизливо розірвав спокій вечірнього парку. Це наступив кінець. Від несподіванки перелякавшись, прутень завмер на мить, але, збагнувши насолоду і відчувши потоки неймовірно гарячого, вже зріділого слизу, що виливався на нього звідкілясь згори, з-під таких тепер коханих стулок, здригнувся востаннє, смикнувся ще раз і затріпотав у конвульсіях, потужно випльовуючи невелику кількість свіжої сперми, що встигла набратися за день. Сперма перелетіла між ногами Онисі й розплилася по матерії спідниці. Наступні порції яркості вже не вилітали, швидше витікали з маленького ротика головки, скапуючи на спущені майтки. Коли прутень обм'як, втомлено і водночас задоволено сам до себе усміхаючись складками крайньої плоті, Онися легенько відсторонилася від Омеляна, скинула майтки і поклала їх у торбинку, що лежала на траві. Вона не хотіла ризикувати, вдягаючи мокрі від сперми майтки на відкриту знеможену качечку. Хто знає, що ці кляті сперматозоїди можуть учинити.

Третій кусник

Повернулася додому Онися досить вчасно. Таке правило було заведене в цій сім'ї батьками. Вона чемно, як завжди, випрала свої майтки і залишила їх сохнути в лазничці. Дорогою додому дівчина з насолодою відчувала голою дупою приємну прохолоду від мокрої плями на виворотi спіднички. Пляма розтеклася, тому сперма не просякла наскрізь, назовні її не було видко і Онисі вдалося непомітно прошмигнути до ванної кімнати, заледве вона увійшла до помешкання.

Назавтра у них з Омельком не планувалося побачення. Родичі засадили Онисю за підготовку домашніх завдань. Невидяще втупившись поглядом у сторінки підручника з історії України, вона відчула наростаючу хіть у верхній частині втиснутих у крісло стегнах. Її природа настирливо вимагала руху і пестощів. Онися завжди робилася роздратованою, коли під рукою не траплялося жодного з її хлопчаків, щоб у коротку паузу, яка їй належалася для „оздоровчої прогулянки між школою і підготовкою до уроків" десь в куточку погратися з таким жаданим „райсфедером". Цю складну назву вона присвоїла хлоп'ячій пицюрині за цікавий розріз на кінці головочки, який шалено нагадував поздовжню щілину для набирання чорнила між стулками відповідного креслярського інструменту. Дівчина відчувала особливе збудження, чітко і без поспіху вимовляючи це довге слово: „зараз ми приготуємо твій райсфедер".

Сьогодні забави не буде…

Раптом її стулень почав наповнюватися кров'ю, жадаючи повторити новий для нього вчорашній досвід потирання об солодкий Омельків сучок. Онися так виразно відчула брак будь-якого предмету між статевими губами, що, сама собі дивуючись, піддалася спокусі це перевірити. Її тонкі пальці швидко занурилися в слиз… і там залишилися. Перейшло кілька хвилин, і Онися зрозуміла, що їй відкрився спосіб отримати відпруження, завдяки якому вона здобуде незалежність.

Мастурбація не замінила їй гри з хлопцями. Швидше, обидва заняття себе щасливо доповнювали. Дівчина радісно і солодко мастурбувала, нетерпляче очікуючи зустрічі з коханим, і так само спокійно пестила себе після побачення, повторно перепускаючи через свідомість незабутні сцени їх кохання і пережиті під час побачення відчуття.

Через декілька років, коли надійшов час позбутися цноти, Онися зіткнулася з певною проблемою. Ніхто з її коханців не прагнув здійснити акт дефлорації. Кожен з її, вже трохи старших, хлопців встигав вчасно оцінити глибину захланности її характеру, до того ж винятково конфліктного. Кожен розумів, що, один раз упровадивши прутня до її піхви, він там його й залишить навічно. Але ніхто не бажав одружуватися із зажерливою і сварливою істеричкою. Нарешті, з великим трудом, вдалося Онисі умовити свого актуального на той час любаса зважитися на експеримент. Вона дочекалася хлопця з дещо грубшим від иньших прутнем, оскільки її величенька дірка загрожувала ймовірністю невдачі при першій спробі розірвати досить таки товсту болонку.

Вєня й так уже подумував припинити з нею зустрічатися, тому він після довгих вагань погодився на вмовляння Ониськи долучити її ім'я до переліку своїх перемог, — під строгою і урочистою клятвою, що це буде їх прощальна зустріч. Звісно, усередину він не міг кінчати, тому попередньо Онися оральним способом викликала еякуляцію, старанно всмоктала всю яркість, і дуже довго потім облизувала та посмоктувала ротик головки, геть очистивши член до останнього сперматозоїда. Опісля, не покидаючи делікатно і повільно його пестити, вона терпляче діждалася симптомів нового збудження і, з цієї миті самовіддано та ненастанно працюючи тонкими обдарованими пальцями, добилася повноцінної ерекції. Недавно очистившись від злежаної сперми, Вєня й не помишляв про оргазм. Сівши на член згори, Онися швидко і з розгону загнала прутень по саму основу до слизької діри, майже не відчуваючи болю. Для певности вона перекрутилася на члені, ще декілька разів повторила всю операцію, пізніше припала устами до прутня і завершила процедуру після довшого проміжку часу. Власні виділення, що лишилися на прутні, їй не шкодили на смак, навпаки, більше збуджували.

Онися так і оставалась би звичайною „давалкою", фіндою, фіндюркою, сексуальною молодою жінкою з високими потребами і доброю душею, яких є більшість, аби не домашнє виховання. Замешкана в сільських „хрущовських" кварталах великого галицького міста, родина дрібних службовців жила совковим сьогоденням нового покоління галичанських міських простюхів, студентських вихідців з такого ж галичанського села. Залишки селюцького світогляду, одірвані од свого звичаєвого середовища, ще не встигли перетравитися в теплому багні релятивної моралі спадкової міської інтеліґенції. Світогляд таких родин ще не встиг розширитися

поняттями, які зазвичай урізноманітнюють життя корінних мешканців великого міста. Він ще не встиг пройнятися задушливою атмосферою гедоністичного Міста. Він, цей клятий ретроградний світогляд, не допускав мислі про безінтересовний секс в чужому середовищі.

Для закорінення в Місті, необхідно було щось у Нього вирвати. Потрібно було захопити кусень життєвого простору, вже зайнятого иньшими, і видовбати нішу в суспільстві, яке зовсім не палало бажанням приймати вискочок. На практиці це означало запосісти „добре" робоче місце, яке б дозволяло — або просто красти у держави, або керувати і красти. Отримати(!) совкову „трущобку". Отримати(!) город. Отримати(!) талон на телевізор. Отримати… чуже. Доброта і безінтересовність були рівнозначні з втратою плацдарму в Місті. Тому дівчину з такої родини, ще скоріш, ніж ранішньої молитви, навчали однієї-єдиної заповіді: урвати чоловіка з міською припискою і помешканням. Бажано багатого. Зворотній бік цієї заповіді гласив: дівчина з порядної місто-селюцької родини під страхом вічної ганьби не має права на теренах Міста давати хлопам у себе запихати безінтересовно. Доброта і щедрість — смертний гріх. Негарних і не сексуальних ця заповідь часом заводила у глухий кут. Хтивих чекала зовсім иньша доля. Хтиві, задовольняючи власну плоть, самі трахали хлопів, негайно перетворюючи своє фізіологічне вдоволення у довічне зобов'язання, моральні кайдани, майстерно накинуті на душу й тіло нещасного.

Жінка, яка не може жити без постійного злягання, викликає прихильне вирозуміння. Жінка, яка з відкритою душею, з безінтересовною добротою задовольняє мужчин, викликає повагу і вдячність. Жінка, яка платить мужчинам, викликає співчутливе розуміння. Жінка, яка примушує мужчину платити власним життям і маєтком за задоволення її ж власної хіті, є повією-аматором. Повія-фахівець бере гроші вперед, за встановленим тарифом. Повія-любитель спочатку злягається, а тільки згодом вимагає винагороди. За плаваючим тарифом. Повія-фахівець бере кожного клієнта, повія-аматор вибирає на власний смак. Фахівець не мусить сам отримувати задоволення. Повія-любитель використовує клієнта для задоволення власної хіті. Фахівець не одружується з клієнтом. Аматор кожного наступного клієнта намагається затягнути до ЗАГСу.

Повія-аматор іще називається курвою. Вийшовши заміж, курва не перестає вимагати від чоловіка гроші та подарунки. Всі гроші. Подарунки, куплені за невідомо які гроші. Повія-фахівець обмежується твердими розцінками, і їй платять один раз за одне злягання. Дружина-курва ненаситна. За кожне наступне злягання чоловік платить в геометричній прогресії і довіку. Згодом злягання припиняються. Цей мужчина стає нецікавим. Але плата продовжується. Вона, як сказано вище, залишається довічно забезпечена попередніми зляганнями. Плата не тільки маєтком — маєтку вже нема, маєток отоварений розвагами й гардеробом, витратами на коханців. Плата продовжується здоров'ям, знищеною кар'єрою, сивим волоссям, тремтячими руками, і, врешті, — простатитом, що розвивається з причини передчасного і насильного відлучення законного чоловіка від дірки.

Вихована в старосвітсько-селюцькій родині міського типу, наділена цінним природнім даром еротизму і хіті, Онися не могла вирости нічим иньшим, як курвою. Якби не пута схибленої моралі, вона знайшла б судженого. Але постійне надзавдання, яке переслідувало її кожного разу, коли вона кидала свіжого юнака на

ліжко,— завдання одружити його на собі, зіпсувало її натуру, внесло шизофренічне роздвоєння до її, від природи доброї, душі — роздвоєння між невинною власною хіттю дівчини і нав'язливим імперативом зловісної мети. Це роздвоєння поступово перетворило її, й без того наділену багатим, різностороннім,— але суперечливим,— характером, в істеричну меґеру з тиранічними нахилами.

Четвертий кусник

Якийсь час по тому, як закінчилися її студентські пригоди, вже на новій роботі, Онися поклала в ліжко близького співробітника, на два роки молодшого од неї хлопчика, дуже перспективного науковця, який не встиг на той час іще набратися глибоких знань із жіночої психології та еротичних любощів. Вона трахала Мироська довгих дев'ять років, впродовж яких він устиг написати дві дисертації (по одній для себе і для Онисі), максимально користаючи з вигоди постійно мати її дірку поруч, готову за першої ж потреби зняти його молодечу напругу. Вони вже майже провадили спільне господарство, і діло, як здавалося Онисі, мало перспективу. Та Мироськo злиняв. Часті непорозуміння, сварки на побутові теми, періодичний терор з приводу „коли вже ми понесемо заяву" так налякали його мирну душу і наздоптали вроджене почуття самостійної гідности, що він усілякими неправдами і крутійством (затиснутий в кут забуває про гідність) намагався відтягнути фатальну мить. Як покарання, Онися відлучила Мироська від дірки. Вирішивши не ризикувати побічними зв'язками, вона зберігала вірність, повністю перейшовши на мастурбацію. Раптова зміна орієнтації з довговічної гетеросексуальної на свіжу, але неповну, самодостатню,— викликала статеву напругу. До цього додалися нерви і постійна непевність. Онися почала їсти. Вона постійно жувала. Схильні до повноти короткі стегна відгукнулися негайно. За сегнами послідкував живіт. Огрядна матрона з драглистим тілом мало чим нагадувало щуплу прудку дівчину. Навіть лице розплилося тлущем і вмить постаріло. Мироськo зогидив собі Онисю. Він кинувся заводити нові знайомства, знайшов інтерес у новому для нього виді занять. Будучи товариським, Мироськo мав успіх, і йому навіть траплялися дівчата, які не прагнули виходити заміж. Але Мироськo прагнув. Бажання одружитися перетворилося у нав'язливу ідею. Онися ненавиділа Мироська люто, але назовні залишалася доброю мамунею, якій він звірявся у всіх подробицях свого різноманітного статевого життя. Принаймні так вона могла перебувати в курсі всіх його знайомств.

Раптом, на протязі одного місяця, Онися, застосувавши неймовірну силу волі, схудла. Спостерігаючи Мироськових дівчат, вона усвідомила чітко, що огрядній, товстій бочці целюліту ніколи не судилося наставити Мироськові роги. Тим часом, дуже хотілося подражнити молодця, на зло йому звабивши якогось пристойного пана. Та й Мироська можна було б повернути, представши оновленою, красивою, і такою, з иньшого боку, знайомою та рідною, з неймовірно хтивою діркою, якій рівної він до цього часу іще не знайшов. І ця дірка мало не щодень отиралася повз нього, ваблячи і дражнячи. Насолоди, яких вони зазнавали разом протягом дев'яти років, залишилися в пам'яті надовго. І не легко струться звідти. Особливо, коли щоденно підтримувати цю пам'ять своїм ніжним оновленим образом.

Дівчині вдалося звабити досить пристойного, ґеть старшого від неї, одинокого хтивого пана, який, незважаючи на підстаркуватий вік, терпів проблеми із задоволенням своїх, все ще великих, еротичних потреб. Майстерні Онисьчині руки повернули молодість посивілому прутневі, а давно спрагла дірка отримала задоволення, не ґірше від того, яке їй перед тим достачав Мироськів член. Правда, Миросьчине упихайло не вимагало штучної стимуляції, та це не становило проблеми для натхненних пальчиків Онисі. За те пан, бувало, довго не кінчав.

Охоплений ревнощами і обуренням від роману, що розгортався в нього на очах, Миросько зважився на відчайдушний крок. Він запросив Онисю зустрітися в ЗАҐСі. І ось тут вона допустилася фатальної помилки. Ониська зробила вибір. Вона закохалася в просторе і шляхетне помешкання пана.

Протягом усього життя Онися прагнула вирватися з тісного сварливого помешкання. Вона чомусь вважала, що проживання у „трущобці" компрометує її. Пан займав просторе помешкання в центрі міста, де, як була переконана Онися, жили шляхетні і культурні міщани. Позбавлена традиційного міського виховання, дівчина терпіла на комплекс простюхівської сільської меншевартости, який вона усвідомлювала і ненавиділа. Преображення у „культурну" міську пані Онися жадала навіть з більшою силою, аніж вона жадала першої справжньої копуляції.

Дойна Вавриківна прагнула того ж. Вони з донькою не раз укупочці мріяли про багатого, бажано, закордонного нареченого для Онисі. І бажано, з власним палациком. Онися повинна була стати окрасою цього палацика. Тим часом, їх власне помешкання ґеть не нагадувало палацик. А найгірше, що атмосфера в їхньому тісному помешканні дуже відрізнялася від „культурної" палацикової.

Після народження доньки Онисі на Дойну Вавриківну напав страх. Вона десь довідалася, що жодна протизаплідна стратеґія не ґарантує стовідсоткової безпеки. Специфічна її натура не зносила будь-якої, навіть найменшої непевности. „Вовків боятися — до лісу не ходити; хто не ризикує,— той не п'є шампанського",— подібні прислів'я викликали́ огиду і блювотний рефлекс у вічно наляканої життям „перестраховщиці". Тому секс у сім'ї припинився зовсім. Отримавши затуркане „призвоїте" селюцько-галичанське виховання, Дойна Вавриківна не відала, що то є оральний, мануальний, анальний (сиріч дупний) секс. Мастурбацію уважала смертним ґріхом. Нервовий розлад став очевидним, і єдиним, наслідком придушення статевих потреб еротичної від природи жінки. Михайло Миколайович навчився розпускати еротичну напругу горілкою. Нервова атмосфера погіршувалася сварками на ґрунті фінансів. Отець сімейства не віддавав своїм лялям усіх до решти ґрошей. Лялі не могли заспокоїтися. Вони любили здійснювати зако́упи. Фраза „я стільки ПОТРАТИЛА!" не несла в їх устах найменшого натяку на каяття. На довершення усіх нещасть, наче не бажаючи збагнути всю ґлибину і напрасність еротичних потреб доні, батьки намагалися контролювати кожен її крок поза домом, рівно ж як і не дозволяли злягатися в її власній кімнатці удома. Можна було сказитися. Рятували маневри з пропусканням лєкцій в часі, коли батьки перебували не вдома. Отоді вона злягалася! На всю повноту душі. Але зараз Онися прагнула одного — забратися ґеть з остогидлої домашньої атмосфери, покинути назавжди сварливу хату. Жінці підходило сорок років. Вихід був єдиним: не маючи можливості купити помешкання,— заволоділи чужим.

А ще Онися дуже хотіла вийти заміж. Вона не вибиралася бути вірною дружиною „поки смерть не розлучить нас". На її переконання, впоєне родинним вихованням, печатка про розлучення дозволить їй прямувати крізь життя з гордо піднятою головою, щиро зневажаючи тих своїх одноплемінниць, у яких в паспорті по́рожньо.

П'ятий кусник

Пана кликали Ромуальд. Мулько не тямився од щастя, що знайшлась молода женщина, которій забаглося його трахнути. Онисі вдалося наповнити його серце солодкими байками про свою давню й немеркнучу до нього симпатію. Так, вона довгі роки трахалася з Мироським і намагалася на собі його одружити. Так, вона не сміла мріяти, що такий поважний пан, вже давно батько і дідо, спокусився би на зв'язок з нею. І вже давно вона постановила, що перед шлюбом з Мироським обов'язково на прощання зуміє переспати з паном. Але тепер вона вже не бажає брехливого паскуди Мироська і кохатиметься тільки з паном!

Пан мав проблеми. Його впихайло зазнавав повної ерекції тільки після вкладання до Діри. Пан не знав наперед, що ця незручність тимчасова, і що, в міру повільного звикання до її діроньки, прутень виправиться. Пан був настільки засліплений щастям, що не усвідомив попередження: сама природа намагалася оберегти його перед цим зв'язком, стримуючи ерекцію. Мулько пішов проти природи. Вони з Ониською всілякими способами разом співпрацювали, аби ціною будь-яких зусиль вкласти гнучкого, проте все ж наковбашеного солопа, до її гостинно розверженого провалля.

До цього часу пан іще не мав онуків по чоловічій лінії. І вже давненько його почала навідувати думка, що, можливо, варто було б запліднити якусь дівулю сином. З иньшого боку, перестрах перед еяколяцією до середини, налаштованість на примусове відтягнення оргазму заважали повноцінній ерекції. Про вдягання кондомів на,— ледве живий на початках їхніх стосунків член,— не могло бути й мови. Але ж пан розумів, що, взагалі кажучи, для убезпечення від хвороби простати, йому потрібне одне — кінчати до середини. Часто і багато. Пан оголосив: вони робитимуть дитину. Була ще одна причина. Ромуальд надивився на нещасних бездітних старушок, яких багато снувало в його оточенні, і уявив себе рятівником бездітної, поки що, Онисі.

Переповнений щирими і священними почуттями, Ромуальд запросив Онисю відвідати утреню в його парафіяльній церкві, частково йдучи назустріч її розповідям про те, як вона останніми роками любить молитися в Божому храмі, як щонеділі разом з мамою ходить до своєї церкви. Ми тут зауважимо, забігаючи наперед, що романтизм Онисі був якимсь дивним. Після відвідин Мулькової церкви вона виповіла йому, що церква виглядала надто „сільською", тісною (було свято), і що вона не любить, аби до неї близько стояли люди, часом її торкаючись. Насправді, храм був кам'яним, далеко не з найменших, збудованим, ясна річ, ще перед Совітами на гроші однієї багатої і поважної шляхтянки. Та Онися „признавала" тільки „свою" церкву у сільському районі старовинного міста, зовсім недавно збудовану, яка своїми огромадними вимірами і сучасним інтер'єром нагадувала Ромуальдові велику стодолу, заповнену людським примітивом. Можливо, Онися з мамою бачили себе яскравими перлами серед

поспільства, яке заповнювало цю стодолу; можливо, вони полюбляли все нове… Швидше, Онися була схильна до того типу шовінізму, який наказує сприймати все рідне, як найкраще, як найбільш „панське".

Але зараз вони стояли пліч-опліч в Божому храмі, і Ромуальд щиро молився. Він розповідав Богові, що душа його відкрита і помисли його чисті. Повну службу Божу він молився однією молитвою, яка складалася лише із цих двох речень: душа відкрита, помисли чисті. Сльози вивернутого серця помаленьку спливали по щоках. Ромуальд підійшов до причастя. Він вважав, що висповідався перед самим Богом. Це було друге причастя в його свідомому житті. Вперше він узяв причастя без сповіді під час візиту Папи. Вперше він висповідався, коли кілька років тому померла мати. Це не була канонічна сповідь. Насправді, Ромуальд записав її на папері і віддав священникові. Отець не хотів допустити його до справжньої сповіді при сповідниці, оскільки той затявся, що не обіцятиме статевого утримання, не каятиметься в позашлюбних зв'язках і не планує одружуватися (з деякою молодицею, яку він, властиво, вже переставав на той час трахати). Насправді, у його житті було дуже мало жінок. Але його натура вперто відмовлялася вважати за гріх діяння, що звільняють жінку від мук еротичної напруги, дарують радість і навертають психічне здоров'я. Тепер же Ромуальд усвідомив, і нутрішньо погодився з думкою, що жінка, яка стоїть поруч, буде його останньою. Тому він відчував себе безгрішним.

На перше їхнє серйозне злягання Онися запаслася коробкою з кондомами, та Мулько одразу ж попередив, що працюватиме над її запліднення. Щастя і насолоду від їх нічим не обмеженого злягання важко передати. Онися не поспішала вагітніти. ЇЇ перша, від часу співжиття з Мульком, місячка щиро того засмутила. Але не позбавила надії. Мулько в душі обмірковував, як він служитиме Онисі. З якими побутовими кавалерськими звичками розпрощається. Як навчиться всеохопної толєранції. Які жіночі примхи буде вгадувати, і, найважніше, як викорінить зі свого характеру будь-яку побутову дріб'язковість і занудність, несумісну з поставою великодушного лицаря. Як вони разом віддаватимуться фізичним вправам та прогулькам. Єдине, що стримувало його від пропозиції негайного одруження,— непевність, чи здатне його старече насіння запліднити Онисю. І чи має він право прив'язувати її до себе, прирікаючи на бездітність з власної вини. Мулько розумів, що, скоріш чи пізніш, Онися почне трахатися з молодшими. Така перспектива сповняла його ніжністю і вирозумінням до, хтивої натурою, жінки. Але він боявся одного — що вона його покине, або охолоне до нього і перестане теж і його злягати. Він навіть обдумував,— на випадок своєї безплідности,— чи зможе він прийняти чужу дитину, яку народить Онися (і він це обговорював з нею!). Так чи сяк, Мулькові здавалося, що, у випадку народження ЇХ дитини, Онися зостане прив'язаною до нього.

Онися мала в дупі Мулькові переживання. Вона не була певна, чи взагалі їй потрібна дитина. Її більше вабили „панські" заняття — виставки, кафетерії, літературні презентації, концерти, вистави… А ще їй потрібна була печатка в паспорті. На біду, хоча би й печатка про розлучення. Чого Онисі ґеть бракувало,— то це терплячости. Печатку вона прагнула отримати вже. Зрештою, десь іще залишався і її давній друг Миросько, який, хоч і не женився, але й не цурався…. Навіть з новою силою заревнував…

Шостий кусник

Поки Мулько маявся сумнівами, чи варто затуляти Онисі світ на випадок своєї неспроможности (дитяча наївність!), та вирішила зіштовхнути його з Мироським. Вона щоденно скаржилася на Мироська, що той, мовляв, до неї пристає, кладе руку на коліна, заглядає в очі, впихає до її торбинки подарунки,— золоті прикраси,— і що вона потребує захисту. Зрештою, Мироський телефонував до Онисі мало не під час її злягання з Мульком, і вона йому це дозволяла. Їхні розмови не провадилися потай. Одного разу Мироський став вимагати, аби Онися одразу ж після злягання з Мульком вийшла на вулицю, де він її уже чекатиме, і пішла з ним. Тільки делікатне обурення Ромуальда завадило Онисі саме так і вчинити. Мулько жив, охоплений ревнощами. Він палав обуренням щодо поведінки Мироська, котрий (на святу його, Мулька, віру) тероризував невинну Онисю.

І тут молода жіночка допустилася другої фатальної помилки. Онися повідомила свого пана, що нестерпний Мироський назначив їй зустріч в ЗАГСі,— од нині за два тижні. Пан збісився. Він жорстко заявив, що нікому не дозволить себе шантажувати. Звичайно (свята наївність!), пан мав на увазі нахабу Мироська. Онися (іронія жорстокої долі!) сприйняла заяву пана під свою адресу. Звісно, „на злодії шапка…".

Ониська затривожилася. Вона подумала, що переборщила. Якби то не відстрахати пана! Дочекавшись слушної миті, дівчина, ніби ненароком, прорекла, як начебто свою власну, сентенцію: вона є прихильницею життя „на віру" вільних людей, кожне з яких залишає иньшому певну, необхідну для самозвершення, продухвину. Тут уже й Пан занепокоївся. Вона планує його покинути! Щиро жадаючи злити своє життя із перлиною, що нежданно опинилася в його лоні, пан, у відповідь на прозорі натяки її родини, з готовністю і чистосердечно заявив, що справа заручин чекає на згоду Онисі і вирішиться негайно, за першого ж натяку на її бажання. Чи се була перемога? Якби не…

Третю фатальну помилку Онися допустила, погодившись переїхатися з паном на короткі лещетарські вакації якраз у той тиждень, коли Мироський мав чекати її під ЗАГСом. Таким чином, Мироський відпав. Онися вважала, що вже має пана Ромуальда в жмені разом з його просторим старосвітським помешканням. Онися не знала, що пан Ромуальд теж глибоко закоханий у своє помешкання, ще глибше, ніж вона: давно, постійно, віддано і жагуче. А ще пан Ромуальд був закоханий у власний спокій та мав прикру для співжиття вдачу. Свій спокій пан Ромуальд любив порушувати хіба що задля спорту, зляганини, та нечастих відвідин сімей своїх друзів, переважно з нагоди справляння їх родинних свят. Решта спокою була йому потрібна для занять рідною наукою. Пан Ромуальд, перетнувши пенсійний рубіж, все ще чіплявся за улюблене заняття… Він смертельно страхався, що, за браком успіхів, його можуть звільнити з тієї пів-ставки, яку він, з ласки начальства, все ще обіймав. Аж раптом, Онися знайшла нагоду делікатно усвідомити пана Ромуальда в тім, чим вона НЕ Є. Вона не може бути і не є : служницею, кухаркою, покоївкою, прачкою, експедитором за продуктами, наложницею, коханкою, і (увага!) не є ІНКУБАТОРОМ. Залишалася остання і єдина можлива місія: Онися ласкаво погоджується бути Окрасою Його Паспорта. Злегка очманілий Ромуальд остаточно втратив орієнтацію, коли при обговоренні певного звичаєвого фільму (а у

фільмах Онися кохалася) дівчина відкрила перед ним своє життєве кредо: кожен мужчина, якому трапилося,— навмисно чи випадково, свідомо чи в дурмані, за власним бажанням чи ненароком, самостійно чи зі сторонньою допомогою, хоча би й ненадовго,— вкласти свого хтивого пеніса до жіночої ваґіни,— остаєсь цій ваґіні,— до скону віку,— а й опісля теж,— винен усього себе, свого маєтку і свого життя. І взагалі, пора би Ромуальдові застановитися, чи не занадто багато часу забирає його фахова праця. Адже життя пропонує багацько знадніших від науки занять, як-то: забавляння дружини вдома і на виходах, а у її відсутність — екскурсії на базар, вивішування білизни, натирання підлоги, тощо.

Сьомий кусник

Пан Ромуальд став повільно западати в тугу. Наукова праця спроквола взялась стинатися до розмірів маленької небесної чорної діри, меншої навіть за дірку панни Онисі. Майбуття зайшлося легенькою мрякою, яка з дня на день гусла і темнішала. Безперервне злягання на вимогу Онисі кидало виклик чоловічій гордості Ромуальда. Звідкілясь, із ще не досліджених глибин його плоті, воно витягало нескінченну вервечку хіті, що ніяк не обривалася, тримаючи Мульця при житю. Але свідомість того, що він проміняв науку на нескінченну траханину, вадило його відповідальній натурі. Та це були дурниці в порівнянні із жахливою тривогою, яка зростала в його серці з причини зовсім иньшої. Ромуальд відчув реальну загрозу тому́, що він, як виявилося, кохав іще глибше і вірніше, аніж дірку панни Онисі. Загрозу його прихистку. Його помешканню. Панна Онися мала цікавий характер. Вона мусила володіти повністю. Знати про кожен порух, знати, чим її підопічний зайнятий кожної миті, про що думає, чи не відвідують його бува, небезпечні мислі, чи живе згідно з її канонами, чи не робить дурниць, чи не надто багато часу витрачає непродуктивно на свої маловажні чоловічі справи, до яких вона зневажливо зараховувала навіть його службові обов'язки. Єдиними вартими уваги „службовими" обов'язками свого коханого Онися вважала ті, які випливали з їхнього із Мульчиком співжиття. Вона прагнула керувати кожною миттю і кожною дрібницею. Її натура фізично не могла допустити найменшого відсотка непевности в будь-якій дрібниці, яка так чи інакше її стосувалася. Мозок математика (за освітою вона була математиком) не терпів невизначеності. Так само, як і її мати (за освітою рахівничий), Онися, очевидно, згідно з якимсь спадковим принципом, до болю відчувала потребу стовідсоткової певности щодо подій її подальшого життя. Правильніше сказати, не так щодо можливих подій, як щодо убезпеченості проти невдач або катастроф. Прислів'я „якби знаття, де впадеш, то й подушку підстелив би" вона втілювала по-своєму: намагалася упередити випадки і керувати подіями під стовідсотковим контролем. Щоб не стелити „подушки" навгад, вона їх розкидала всюди. Повний контроль двадцять чотири години на добу, сім днів на тиждень, триста шістдесят шість(!) днів на рік. Ромуальд зрозумів, що його чекає швидкий і печальний кінець. Якщо Онися продовжуватиме жити з ним в його помешканні,— тікати нікуди! Прихисток щез. Вже незабаром могло щезнути і саме помешкання,— єдина матеріяльна річ, яку він несамовито кохав, почавши од самого дитинства. Зовсім виразно Ромуальд у своїй уяві побачив себе самого,— спочатку зайвою меблею у помешканні, де

розгосподарювалася Онися з її наступним юним коханцем, згодом — в комунальному притулку для старих людей. Де не трахаються.

Онисі не щастило в житті. Вона зневажала і водночас ненавиділа людей. Смертельна заздрість зробилася її другим характером. Оточення цуралося приязних до неї стосунків, чуттям вгадуючи холоднечу її нутрішньої неприязні. Стервотне єство Онисії випалювало все, що було людського серед оточення, навіть саму землю довкруж. Непосидющий характер виливався бурхливою, конфліктною діяльністю. Ось і зараз їй не терпілося почати виховувати Ромуальда, привчати його до контролю з її боку і до повного смирення. Вона жадала позбавити коханого усіх залишків особистості. Десь їй це вдавалося. Однак, як тільки Мулько пригадав, що, окрім зляганини, його чекають ще й иньші обов'язки за місцем праці,— принаймні, час від часу з'являтися перед очі співробітників, аби його не забували вносити до відомостей про заробітну платню,— ейфорійний Едем перших двох тижнів їхнього спільного проживання одразу перетворився в те, чим, приречений самою природою, мав стати будь-який шлюб з цією жінкою — у ПЕКЛО. Ромуальд, скажімо, навчився боятися провадити приватні розмови телефоном,— навіть за відсутності Онисі. Як тільки кохана натрапляла на короткі гудки Ромуальдової чарунки (а набирала вона його номер по багацько разів на день),— Мульця чекав черговий скандал. Але й Мульцьо мав нерви. Одного нещасливого разу, наче загнаний в кут здичавілий пес, він прогарчав злим і роздратованим голосом стандартну фразу: „якщо ти ще раз таке мені вичиниш,— підеш ізвідси".

Онися, правду кажучи, намагалася ще й досі показуватися в ролі доброї господині. Вона замітала підлоги, витирала порохи, подавала удосвіта каву (втомлений неперервними зляганнями Ромуальд не годен був звестися вчасно з ліжка), потрохи варила. Смачно варила. Та все це почало її втомлювати. Вона навіть уроїла собі, що від важкої праці в неї почорніли пальці. Їй трохи набридли „сімейні" обов'язки. А ще вона народилася дуже образливою. Не дивно, що й Ониська гордо кинула сакраментальне: „то я йду ВЖЕ!". Але ж слово не горобець. Треба йти. Онися могла попросити пробачення. Хтивий старший пан, який розривався між тугою за власним прихистком у власному, так коханому, помешканні,— і не менш палким коханням до Онисиної дірки,— напевне, забрав би свої слова назад. В усякому разі, він зробив би вигляд, що не розчув її зобов'язуючої репліки. Тим паче, що йому вже приходилося зазнавати з її уст не особливо втішної оцінки, як от „від старости глухий…" Та Онися вибрала иньшу модель поведінки. Вона вирішила порадитися з мамою через гучномовець стільникового телефону,— так, щоб коханий почув останні слова їх діялогу: „чи просить ВІН тебе залишитися?" Онися вирішила випробувати пана на міцність. І остаточно зламати. Вона не сумнівалася, що любов до її дірки переважить любов до прихистку у власному, ніким, крім нього самого, не засмердженому помешканні. Це була четверта фатальна помилка. Онися пів дня крутилася по хаті, поки не настав вечір, в надії, що коханий не пустить її на вулицю у глуху ніч. Вона навіть вдавалася до певних хитрощів, на кшталт „допоможи мені спакуватися", „виклич мені таксівку",— аби зробити Мульця учасником її добровільного вигнання. Та пан останнім відчайдушним зусиллям волі встиг укріпити своє серце. На її розпачливе „як я поночі піду" він мужньо відповів: „а чого ж ти так довго тягнула? Треба було іти вдень". Тепер вже Онися не мала

виходу. Так, завжди залишалася можливість припасти панові до колін… але тоді це вже мала б бути не ця Онися. Не володарка світу. Ця Онися мусила піти. І вона поїхала таксівкою, яку змушена була сама ж і викликати…

Тільки тепер пан усвідомив, як йому пощастило, що, попри всі намагання, його кохана не завагітніла. Чи були це обопільні намагання? Хто знає… Але пан не забув дірки. Його роздирали двоякі почуття. Він боявся вляпатися, але хотів злягатися. Онися теж хапалася за соломинку. Вона хотіла повернути панське помешкання. Хто знає, де оберталася молодиця у ті два тижні, що минули після їх розриву. Завбачливій Онисі відразу на другий день по розриві вдалося вимолити в жалісливого хтивого пана натяк на згоду колись у майбутнього сповнити давню мрію: її запліднити. В обмін на обіцянку не висувати найменших претензій щодо його батьківства. Вони навіть склали угоду.

„Ми, Онися Михайлівна Манюх і Ромуальд Ярославович Миць, складаємо угоду про запліднення терміном на один рік. При народженні панною Манюх будь-якої кількости будь-яких дітей, як впродовж часу дії цієї угоди, так і після закінчення терміну її дії,— навічно і назавжди,— пан Миць ніколи не може бути офіційно чи неофіційно визнаний чи оголошений батьком, не може бути обтяжений жодними батьківськими зобов'язаннями і не може бути притягнений до виконання жодних батьківських обов'язків за жодним позовом жодної фізичної чи юридичної особи за винятком самого пана Миця. За паном Мицем залишається безумовне право набути батьківських прав щодо будь-якої, та кожної, із народжених панною Манюх дітей виключно за власним бажанням і власним вибором.“

Дівчині, за її довге і бурхливе життя, ще ніколи не траплялося зустріти аж такого до ідіотизму наївного хлопа.

Вимріяне майбутнє наступило негайно, але пан про це ще не знав. Він продовжував час од часу запрошувати Онисю до товариства при відвідинах друзів, вони разом здійснювали виїзди на природу. Панові потрібне було товариство. Він жив самітником. Спочатку Мулько постановив уникати злягання. Дарма. По двох тижнях розлуки, після першої ж спільної прогульки, Онися його зґвалтувала. Пан впирався, як міг, але ж і вона не вступалася. Наполегливість взяла гору. Онися просто мусила зробити так, аби пан спустив. До середини. Потім було ще раз, і ще, були сварки, розриви, розлуки, утримання від стосунків… Пан іще мав надію обійтися перестрахом, Він іще не знав, що поїзд рушив.

Восьмий кусник

Онися бачилася з паном спорадично, і не завжди їхні зустрічі супроводжувалися зляганням. Щоденні ділові і товариські стосунки вона підтримувала з Мироським, який, правда, пустився берега: він трахав одночасно трьох кобіт. В той день, коли Онися натякнула панові на можливу вагітність, вони прогулювалися парком. Пан висловився в тому дусі, що вона повинна почуватися щасливою. Онися не почувалася щасливою. Вона не потребувала панської фільозофії. Вона потребувала вернути взад просторе панське помешкання. Стиха наступав вечір. Онися недвозначно намагалася скерувати їхні кроки до гущавини в глибині парку. Та обачний пан вдавав, що не здогадується про її задум. Раптом зателенькав стільниковий. Миросько запрошував Онисю до кафетерію, на другий тур товариської

забави, в якій Онися брала участь попереднього вечора. Онися відмовилася. Пан не подав вигляду. Вони домовилися зустрітися на другий день для обговорення ролі пана щодо майбутнього дитинчати. Вставши уранці, пан заглибився в невеселі роздуми. Йому не сподобалася Онисьчина вагітність. Йому не сподобалися Онисьчині пригоди. Пан не був певен, чи Миросько далі трахав Ониську, і чи взагалі її хтось трахав, окрім нього самого. Але панові не подобався настирливий Миросько. Пан зателефонував до Онисі і відмінив зустріч. Онися обурилася таким ставлення до її вагітності. На що пан відповів, що вони так не домовлялися. Онися впала в нерви. Вона заявила, що надалі пан зможе зустрічатися хіба що з її адвокатом. А з паном вони зустрінуться хіба що в суді.

Минуло півтори року. Ониська з паном таки зустрічалися. Спорадично і не в суді. Часом навіть досить пристрасно. Пан платив гроші. Про якісь більші зобов'язання він не бажав навіть чути. Онися перемежала ласку з терором. Від бурхливого самознищення обоє різко постаріли. Адже Онися й сама терпіла муки. Від мами вона успадкувала жах непевности перед можливою другою вагітністю. Не маючи стовідсоткової, так потрібної для її натури, певности в засобах запобігання, вона уникала мужчин. Після бурхливих злягань з Мульчиком, якого вона встигла розтрахати до неможливости, мастурбація не рятувала її.

Від нервів Онися почала жерти. Голодним псом захланно і напрасно накидатися на їжу, забувши про будь-яку делікатність чи естетику; жадібними раменами охоплювати таріль, захищаючи поживу навислою над столом широкою спиною, що дугою зігнулася під тягарем згубної пристрасти,— ось що у них з Дойною служило спадковою родинною насолодою, яка тільки розпалювала еротичну пожадливість,— аж до всеохоплюючого наповнення плоті, котре віщувало повільний перехід до наступного, ще повільнішого і ще глибшого катарсису безконечної мастурбації, нескінченного оргазму переповненого шлунку, що повільно стихав… І зараз, в який уже раз розтовстівши до невпізнання, вона лежить навзнак, гойдаючи занурене у всеобіймаючий живіт тіло Мироська. Поруч плаче дитятко. Непотріб. Відпадок невдалого експерименту. Мульчина „панська" хата поки що залишається недоступною. Поки— що? Онися ненавидить пана, який спокусив її поїздкою на лещатах в тому часі, коли Миросько мав зустрічати її під ЗАГСом. Вона ненавидить себе за те, що сама собі дозволила закохатися в панську хату. Тепер Миросько має власне помешкання, правда, значно менше,— і не в пристойному „культурному" центрі старого міста. Але ж оте маленьке помешкання,— то могла би буть синиця в її руці, замість „панського" журавля в небі… Вона ненавидить своє дитинча, котре, замість того, щоби здобути для неї квартиру, зав'язало її долю, затулило їй світ. І вона ненавидить Мироська, який повинен був узяти її за дружину ще років сім тому. І вона ненавидить цю Миросьчину квартиру, до якої він незабаром переселить свою наречену. Не її.

Ромуальд добре здав. Він ще пробує вдавати, що живий, навіть намагається працювати над своїми формулами. Та незабаром вона його доконає. Щоденний терор телефонними дзвінками, претензіями, вимоги щодо дитини, переслідування за місцем праці зроблять своє. Вона вже давно наобіцяла Мулькові, що той не працюватиме в цій установі. І він таки не працюватиме! А може, з її поміччю, він не працюватиме взагалі. Якщо пощастить, то й не житиме. Правду

кажучи, Ромуальдові не жити в будь-якому випадку. Навіть, якби її донечка і допомогла захопити Мулькове помешкання, терор не припинився би. Це вже був би нутрішньо-сімейний терор, тим гірший, що від нього не сховаєшся нікуди. Хіба що, як батько Ониськи,— зануривши у горілку. В будь-якому разі, Ромуальд повинен ПІТИ. Вже навіть не особливо важливо — лишивши помешкання для неї, чи узявши зі собою. ВІН повинен піти. Це справа її честі. А зараз вона притримує на животі тіло Мироська і, вперемі ж з очікуваною насолодою впихання (Миросько завжди вирізнявся товстим, бадьорим і безвідмовно твердим впихайлом), ліниво розважає, чи змогли б її потужні стегна так здушити Миросьчин карк, аби паскуда здох, задихнувшись у целюлітних драглях тлущу.

****

Наглий плач немовляти, що зовсім поруч розірвав муркотливу тишу вступного злягання, миттєво і невідворотно подіяв на миросьчиного пу́таса. Пу́тас охляв. Для Мироська це явище було новим і неприємним. Не маючи дітей, він дотеперички не потрапляв у подібні ситуації. Випадкові рипіння дверей в гуртожитках ніколи не перешкоджали його рурі у ii відповідальній праці. Тут же ситуація була геть иньшою. Хто ніколи не чув роздратованого, вимогливого і водночас розпачливого плачу немовляти,— навряд чи зрозуміє глибину раптового розчарування його, Мироська, гордовито гарячого прутня. Намагаючись рятувати ситуацію, молодий мужчина заходився розпачливо підтримувати рештки ерекції, притиснувши обм'яклого інструмента своїм животиком до Онисьчиних драглів, руками м'язів живота судорожно потираючи кутасиком об жіноче тіло. Миросько переборщив. Повна ерекція так і не наступила. Настав оргазм. Властиво, еякуляція. В остаточному розчаруванні, намагаючись хоча б щось зберегти після такого „злягання", Онися згребла помутнілий слиз, пропхавши долоню попід Миросьчиним животом, і, перед тим, як злизати сперму, заглянула у долоню. В каламутному озерці яркости їй причудилось зображення печатки із ЗАГСу.

Оповість та осіб вигадав Ромко Мацюк